

## Mijn laconieke assistent

door Karel Kuijk 20-05-2021

In het begin van de jaren 70 in de vorige eeuw had ik Jos K. (naam gewijzigd) als assistent.

Jos was een rustige jongeman, die zijn werk in de groep Verkruijssen op WY4 van het Nat.Lab. goed deed. Maar in de twee jaar dat hij mijn assistent was beleefde hij in zijn privé leven regelmatig spannende avonturen, waar hij heel laconiek onder bleef.

Het begon op 28 september 1971. Hij was er 's morgens niet. Tegen half drie in de middag verscheen hij. Toen ik hem vroeg waarom hij zo laat was vertelde hij dat hij bij de BB (Bescherming Burgerbevolking) zat en dat hij om zes uur die morgen opgeroepen was om naar Hotel 't Silveren Seepaerd te komen, want dat stond in brand. Hij was daar naar toe gefietst en had binnen geholpen om hotelgasten naar buiten te dirigeren. Daarbij moest hij door de rook en het vuur in de gangen om in die kamers te kijken waar de brandweer en de hulpverleners toen nog konden komen. Hij vertelde dat sommige gasten zich onder hun bed hadden verscholen en dat hij ze daaronder vandaan moest trekken. En waarom hij dan zo laat was vroeg ik hem.

Wel, omdat zijn broek en overhemd onder de brandgaten zaten mochten hij en zijn collega's bij V&D nieuwe kleren uitzoeken.

Een paar maanden later kwam hij op zijn werk en vertelde dat de avond ervoor zijn Fiat 850 was gestolen. Die werd dezelfde dag nog gevonden. Hij ging kijken maar was niet blij toen hij terugkwam. De motor was in de vernieling gereden door een veel te hoog toerental en er was een raamhendel afgebroken. In dezelfde straat was honderd meter verderop een Mercedes van een beroepschauffeur gestolen. Het was duidelijk dat de dief op dat andere voertuig was overgestapt toen hij niet verder kon met de Fiat.

De volgende dag ontbrak Jos. Hij was die dag naar de eigenaar van de Mercedes gegaan en die had net van de politie vernomen dat zijn Mercedes aangeboden was bij een autohandelaar op de weg naar Rotterdam. Maar die handelaar vertrouwde het zaakje niet, was niet op het aanbod ingegaan en had meteen daarna de politie gebeld.

De chauffeur ging daarom met een andere wagen achter de dief aan en Jos ging met hem mee. Op weg naar Rotterdam passeerden ze de autohandel, waar de Mercedes was aangeboden en toen ze weer een eind verderop een andere autohandel zagen, stopten ze daar. En inderdaad, ook hier was de Mercedes aangeboden en ook deze handelaar vertrouwde het handeltje niet en had de politie geïnformeerd. Hij wees ze verder in de richting van Rotterdam. In de buurt van Rotterdam zagen ze opnieuw een autohandel en ook daar was het raak. De dief was er nog niet zo lang daarvoor geweest en weer weggereden. Dus gingen ze Rotterdam in, reden een tijdlang verder en zagen plotseling dat de gestolen Mercedes hen tegemoet kwam. De beroepschauffeur draaide op de weg en ging achter zijn gestolen auto aan.

Maar de dief had dat in de gaten en ging steeds harder rijden. Op een gegeven moment stoven ze achter elkaar met hoge snelheid door Rotterdam. De beroepschauffeur kende Rotterdam goed en wist hier en daar een snellere verbinding, dus ze liepen op de Mercedes in. Binnen de kortste keren zat ook een politiewagen achter ze aan en tenslotte werden hun auto en de Mercedes klemgereden door politiewagens. Ze moesten alle drie mee naar het bureau. Daar legden de beroepschauffeur en Jos uit waarom ze

door Rotterdam de Mercedes hadden achtervolgd. Er werd proces-verbaal opgemaakt en daarna mochten ze met z'n tweeën naar huis.

Dit verhaal werd ook weer uiterst laconiek verteld. Jammer voor Jos was dat de dief wel veroordeeld werd voor de diefstal van de Mercedes, maar niet voor de diefstal van de Fiat. Hij ontkende dat hij die had gestolen, hoewel dat erg voor de hand lag.

Op een dag in 1972 kwam Jos op het werk en vertelde dat hij bij de brand in het Rode Kruisgebouw aan de Tongelresestraat was geweest. Hij had een fotoestel bij zich gehad en had net gedaan alsof hij van de pers was. Dus stond hij helemaal vooraan en maakte volop foto's. Er was een mevrouw die hem vroeg of zij ook de foto's mocht hebben als hij ze had laten ontwikkelen en afdrukken. Jos gaf zijn adres en zijn telefoonnummer op het Nat.Lab. Ik begon toen al een vermoeden te krijgen wie deze mevrouw was, want mijn echtgenote Winny was vrijwilligster bij het Rode Kruis.

Een paar weken later werd er gebeld op de kamer op WY3 waar Henk Hagenbeuk en Rein Rumphorst zaten. Rein was net met onze nieuwe adjunct-directeur Koerts meegekomen naar het Nat.Lab. en kende onze groepsleden nog nauwelijks. Bovendien hadden Jos en ik een kamer op WY4. De mevrouw aan de telefoon vroeg naar Jos, waarop Rein Rumphorst bot zei: 'Nog nooit van gehoord' en gooide de hoorn op de haak. Maar een paar uur later had de mevrouw Jos toch aan de telefoon. Ik vroeg hem wie die mevrouw was. Hij zei: 'Ik geloof iets van Riedijk of zo.' Hij had een afspraak gemaakt voor die avond. Mijn vermoeden om welke dame het ging werd wel veel sterker.

De volgende dag vertelde hij dat hij in een enorm grote villa was geweest om de foto's te brengen. De mevrouw had het heel fijn gevonden dat ze de foto's kreeg. Jos had koffie met koek gekregen. En in de keuken stond een meneer viool te spelen.

Toen barstte ik in lachen uit. 'Man, dat is je president-directeur, jonkheer van Riemsdijk. Mevrouw van Riemsdijk is voorzitter van het Rode Kruis in Eindhoven'.

Slechts een klein beetje beteuterd zei Jos: 'Oh' en liet het daarbij.

Na de zomervakantie miste ik Jos. Hij kwam pas een week later dan ik gedacht had. Hij had op een camping bij Den Haag gestaan en had zo'n geweldig leuk meisje ontmoet dat hij vergeten was dat de vakantie voorbij was. Hij moest bij de personeelschef komen, want het bleek dat hij meer vakantiedagen had opgenomen dan waar hij recht op had. Als straf kreeg hij een onbetaalde vrije dag en als het nog eens zou gebeuren zou hij op staande voet ontslagen worden. Hij leed er niet zichtbaar onder. Die extra vrije dag was mooi meegenomen.

Om een referentie spanningsbron te testen had Jos een bak met siliconenolie uit het magazijn gehaald. In die dure inerte olie konden we de ondergedompelde spanningsbron goed meten zonder last te hebben van temperatuurschommelingen. Jos had echter de bak met olie veel te dicht bij de rand van de tafel gezet. En dus ging op een dag de bak met olie om over de vloer van de kamer en de gang. De kostbare olie moest worden opgedweild. Dat leek goed te gaan, maar nog maanden daarna hoorden we vreselijk gepiep onder onze zolen als we door de kamer en de gang liepen.

Jos hield van opstellen en schrijven en deed daarom een schrijfcursus. Hij stroomde daarna door naar de Divisie Halfgeleiders om daar ondermeer de aanvulblaadjes van de halfgeleiders te redigeren. Helaas heb ik hem nooit meer gezien, dus weet ik niet hoe het verder met hem is gegaan nadat hij uit mijn gezichtsveld was verdwenen.

Maar in de twee jaar dat hij mijn assistent was heeft hij meer beleefd dan een ander in een heel leven.